

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

4. DUBNA 2004

Z obsahu:

Modlitba

za vítězství krále

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
17. března 2004
- strana 2 -

Posel svatých ran

Marie Marta Chambonová
(*6. března 1841,
† 21. března 1907)
- strana 4 -

Paul Claudel:

Křížová cesta

- strana 7 -

Kříž nás

nese k dokonalosti

- strana 9 -

Mlčení Bílé soboty

Corrado Bruno
- strana 10 -

Další film zrozený z víry a modlitby

Brazilský film „Maria,
Matka Božího Syna“ si
získává srdce milionů
- strana 12 -

Náboženství

ve veřejném životě

Arcibiskup
Mons. Jan Graubner
- strana 13 -

Papež Pius XII. (11)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Modlitba za vítězství krále

Každoročně se vracející Svatý týden a jeho vyvrcholení ve velíkonocní slavnosti nám vždy znovu a znovu staví před oči vrcholné události dějin spásy. Jeho blahodárné pravidelné opakování nese s sebou ovšem také jedno nebezpečí: že se nás zmocní zevšednění, potlačí posvátný úžas a nahradí ho jakousi rutinou, která se spokojuje s tím, co je na povrchu, známé a vnější, a nedovolí nám pronikat do tajemných hlubin nepochopitelné Boží lásky. Slova evangelia, která popisují nespravedlivé odsouzení, bolestné utrpení a potupnou smrt Božího Syna, jsou už natolik známá, že nás nijak nepřekvapují a nepřivádějí k úžasu ani k dojetí. Zvyklostí se stává nejen vyslechnutí, ale i naše vnitřní reakce, postoje a závěry, které je třeba vždy znovu ze zpřítomnění kalvárské tragédie vyvodit. Rutinou se stala i míra, kam až chceme pustit svoji představitost a své city, abychom vyslechli zprávu o posledních hodinách Ježíšova života nejen jako zápis o příběhu, který se stal před dvěma tisíciletími, ale abychom jej prožili co nejbezprostředněji jako jeho spoluúčastníci.

Za lidským, historicky bezpečně doloženým příběhem Ježíše z Nazareta se skrývá jiný, daleko hlubší příběh nikoliv lidský, ale božský. Současně s ním snášeli stejná lidská muka a smrt další dva lidé. Na mnoha vyobrazeních je znázorněno, jako by byli ukřižováni jiným způsobem, ale tak tomu určitě nebylo. A přesto jejich utrpení je nesrovnatelné s tím utrpením, jaké uprostřed nich prožíval lidmi i Bohem zavržený Boží Syn, který to všechno podstupuje ve zcela dobrovolné poslušnosti k Otci a z nevýslovné lásky k nám. Tuto skutečnost nám zpřístupňuje pouze hluboká a pokorná víra za nezbytného přispění Boží milosti. Strážlivá a věčně stručná zpráva evangelii není omezující rámeček, který je zakázáno překročit, nýbrž pouhou osnovou mnohem

Pokračování na str. 11

Z celku žalmu 20 vyjímá liturgie nešpor tu část, kterou jsme právě slyšeli, a pomíjí jinou, která má charakter zlořečení (srov. v. 9–13). Vybraná část hovoří v minulém i přítomném čase o přízni, kterou Bůh prokázal králi, zatímco vynechaná část hovoří o jeho budoucím vítězství nad jeho nepřáteli.

Radostý ráz žalmu

Text, který je předmětem naší meditace, patří k tzv. královským žalmům. Soustřeďují se na Boží působení ve prospěch hebrejského vladaře, představovaného snad v den jeho slavnostní intronizace. Na počátku (srov. v. 2) a na konci (srov. v. 14) jako by zaznívala aklamace celého shromáždění, zatímco srdce hymnu má ladění zpěvu díky, s nímž se Žalmista obrací k Bohu a děkuje za přízeň prokázanou králi: *hojně požehnání* (v. 4), *dlouhá léta* (v. 5), *slávu* (v. 6) a *radost* (v. 7).

Je snadné představit si, že tomuto zpěvu, podobně jako jiným královským žalmům Žaltáře, byl dán nový význam, když v Izraeli skončila monarchie. Stal se již za judaismu hymnem ke cti Mesiáše: připravovala se tak cesta christologické interpretaci, kterou si právě liturgie osvojuje.

Ale pohledme nejdříve na text v rádném původním smyslu. Vdechujeme tu radostnou atmosféru, zaznívajíc ze zpěvů vzhledem k slavnostnímu rázu události: *Hospodine, z tvé síly se raduje král, jak velice jáásá nad tvou pomocí! ... Tvou moc oslavíme zpěvem!* (v. 2.14) Pak jsou vypočítávány dary, které dal Hospodin panovníkovi: vyslyšel jeho prosby (srov. v. 3), vsadil mu na hlavu zlatou korunu (srov. v. 4). Králova nádhera se váže na božské světlo, které ho přikrývá jako ochranná ruka: *ozdobils ho ctí a vznešeností* (v. 6).

Znak královské vznešenosti

V antickém Blízkém východě panoval názor, že král je obklo-

pen světlou aureolou, která svědčí o jeho spoluúčasti na samotném božském bytí. Přirozeně pro Bibli je panovník přímo Božím *synem* (srov. Ž 2,7), ale pouze ve smyslu metaforickém a přeneseném. On totiž má být Hospodinovým místodržícím jakož-

to ochránce spravedlnosti. Právě pro toto poslání ho Bůh obklopuje svým blahodárným světlem a svým požehnáním.

Požehnání je relevantním tématem v tomto krátkém hymnu: *Vyšel jsi mi vstříc s hojným požehnáním. ... Učinils ho věčným požehnáním* (Ž 20,4.7). Požehnání je znamením božské přítomnosti, která působí v králi, který se tak stává odrazem božského světla uprostřed lidstva.

Dar života jako plod požehnání

Požehnání v biblické tradici zahrnuje také dar života, který je právě vyléván na posvěceného: *Žádal od tebe život, dopřáls mu*

dlouhá léta na věčné časy (v. 5). I prorok Nátan ujišťoval Davida tímto požehnáním, zdrojem stability, existence a bezpečí, a David prosil takto: *Nyní tedy laskavě požehnej domu svého služebníka, aby trval před tebou navěky. Vždyť jsi to, Hospodine, přislíbil. Tvým požehnáním bude dům tvého služebníka požehnan navěky* (2 Sam 7,29).

Při recitaci tohoto žalmu vidíme, jak se za podobou hebrejského krále objevuje tvář Krista, mesiánského krále. On je *odlesk Otcovy slávy* (Žid 1,3). On je Syn v plném smyslu slova a je dokonalou Boží přítomností uprostřed lidstva. On je světlo a život, jak prohlašuje Jan v prologu svého evangelia: *On byl život a ten život byl světlem lidí* (1,4). V tomto smyslu v komentáři žalmu aplikuje svatý Irenej, biskup lyonský, téma života (Ž 20,5) na Kristovo zmrtvýchvstání: „Proč Žalmista říká *Žádal od tebe život*, od chvíle, kdy se Kristus chystal zemřít? Žalmista ohlašuje tedy zmrtvýchvstání a to, že on jakožto zmrtvýchvstalý je nesmrtelný. Přijal totiž život, aby vstal, a dlouhou dobu ve věčnosti, aby byl neporušitelný“ (Esposizione della predicazione apostolica 72, Milán 1979, s. 519).

Na základě této jistoty také křesťan rozvíjí svou naději v dar věčného života.

Bolletino Vaticano 17. 3. 2004
překlad -lš-

JAN PAVEL II. DO LORETA

5. září chce Jan Pavel II. putovat do Loreta na pouť, kterou tam pořádá italská Katolická akce. Jeden z jejích členů Alberto Marvelli bude při této příležitosti prohlášen za blahoslaveného, „aby jiskra jeho svatosti zasáhla celou Itálii“. Katolická akce patří k velkému hnutí od dob pontifikátů Pia XI. a Pia XII. a přinesla i u nás bohaté plody, na které bychom měli navázat.

KOSTELY V DIECÉZI ČÁCHY

Každý čtvrtý kostel v diecézi Čáchy čeká pravděpodobně uzavření. Potvrdil to mluvčí biskupství. Důvodem je stále větší finanční tíseň, v jaké se biskupství nachází. Vedení diecéze chce do roku 2007 ušetřit 50 mil. eur vzhledem k rostoucím daňovým výpádkům a finančním rizikům. *Kath-net*

Poslušný Král

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Požehnaný, jenž přichází

Chceš-li se ještě potkat se Spasitelem, neotálej. Jeho dni se chýlí ke konci. Jasnou jistotou, s jakou posílá učedníky pro oslátka, vidí i všechno to, co bude záhy následovat. Už není zapotřebí skrývat, že je Mesiáš. Už nehrozí nebezpečí, že se věci vymknou kontrole. Lidé se nepotřebují bouřit proti císaři, když se zvednou proti někomu většímu: proti samému Bohu. Nedej se zmýlit radostným voláním, jak se jím dali zmýlit učedníci. Vítají s nadšením Ježíše jako Spasitele, který přišel osvobodit svůj lid z otroctví, ale nikdo z nich nemá tušení, jak se to vlastně stane. To proto, že nepoznávají pravou podstatu a hloubku svého zotročení.

UVědomuješ si, že ty jsi jeho milované město, do kterého vstupuje? Jásáš a raduješ se, sypeš květy citů a máváš nadšeně dobrými úmysly. Je správné vyznávat a projevovat svou radost z Ježíše Krista i před těmi, kteří ho nepoznávají, a proto neuznávají. Nebo chceš svou povinnost přenechat mrtvým kamenům, aby Pána oslavovaly místo tebe?

Raduj se, ale tak, abys nepropadl iluzím. Ratolest, kterou máváš, uschne, květy zvadnou a opadnou. Jásot a radostné rozdechování nejsou cílovým a trvalým stavem, který Pán přišel nastolit ve tvém srdci. Rozpomeň se raději zavčas na všechno, co Pán řekl. Po slavné neděli přijde teprve čtvrteční noc a krutý páteční den. Tvá víra, důvěra a láska musí projít nikoliv zkouškou radosti, ale obětí ohněm. Ať tě tedy nepřekvapí, že se vstupní nadšení a blaženost změní náhle ve svůj hořký opak. To, co chce Ježíš nastolit ve tvém srdci, není tvoje, ale jeho království. Symboly jeho moci nejsou drahokamy a skvosty, ale krev a pot, nebude mít na sobě šat slávy, ale potupy.

Je-li tomu tak, jakou mocí chce v takovém stavu jako nejposlednější z posledních obnovit svobodu a upevnit svou moc? Učiní tak svou **poslušností**: To, že je Synem Nejvyššího, osvědčí tím, že se podle vůle Otce zříká sám sebe, odkládá vše, na čem člověk může založit svou slávu, a postaví ji naopak na svém ponížení.

Osvědčí svou poslušnost tím, že *svá záda vydá těm, kteří jej budou bít, své líce těm, kteří budou rvát jeho vous, neskryje svou tvář před pohanou a slinou*. Všechno toto své utrpení zhodnotí jedině svou poslušností, protože to je chování, kterého si jeho Otec nejvíce cení.

Je to jeho od věků vyvolená cesta, jak uskutečnit Boží záměr a dát lidským tvorům neuvěřitelný dar: účast na jeho božském životě.

Jak se mohla zrodit poslušnost v mysli nejsvrchovanějšího a nejvyššího Boha? Je to **poslušnost lásky**. Syn projevuje svou lásku k milovanému a milujícímu Otci tím, že ho poslouchá, protože Otcí jen láska diktuje to, co ukládá Synovi, a láska vede Syna k tomu, aby poslušně přijal Otcem uložený úkol. Láska je základ veškeré opravdové poslušnosti. Bůh nikdy neukládá nikomu nic, co by nevycházelo přímo z jeho lásky. Proto je každá tvoje neposlušnost těžkou urážkou Boží lásky, je to zneuznání a odmítnutí jeho dobrovolnosti a jeho nejsvětějšího záměru. Když lidská neposlušnost zmařila řád nekonečné Boží lásky, může ho napravit jen on sám: Ježíš se jménem všech lidí *utrpením naučí poslušností*⁽¹⁾ a obnoví to, co člověk svou neposlušností odmítl.

Vstupuješ do posvátného týdne, kde toho budeš svědkem. Až dozní jásavé volání a průvod se rozejde v očekávání věcí příštích, ty se v modlitbě a usebranosti připravuj, abys toto svaté období prožil ke svému prospěchu a naučil se Ježíšovu chování. Zatímco on říká Otcí: *Ne jak já chci, ale jak ty*, ty si spíše libuješ v opačném postoji „ne jak ty chceš, ale jak já chci“. Využij těchto dnů a při pohledu na Ježíšovu radikální poslušnost překonej stejně radikálně svou zjevnou a i nepřiznanou nepoddajnost. Zvol k tomu zápasu podobné prostředky jako Pán: ty jsou zcela opačné než tvoje. Jeho moc se projeví v tom, že poslušně přijme naprostou bezmocnost. Zříká se své božské přirozenosti, aby ti dal příklad, jaké místo a chování přísluší lidské přirozenosti. Pán se **poslušně** vydává do rukou hříšníků, aby byl z otroctví hříchu vysvobozen **neposlušný** služebník.⁽²⁾ Tento nekonečný nepoměr má silou lásky zlomit lidský vzdor. Jeho nejbolestnější cesta tě má přesvědčit, aby ses nebál jít za ním. Tvá opravdová svoboda spočívá v tom, že se podrobíš **svrchovanosti Boží lásky**.

Všechno ovoce Ježíšovy poslušnosti z lásky je soustředěno v jeho nejdražším daru – v Eucharistii. V ní se až do skonání věků z nekonečné lásky **poslušně vydává** nám hříšným lidem. Je to nejvyšší **škola poslušné lásky**. *Nezdráhej se a necouvej*. Vstup do ní s plnou důvěrou. Je to také pravé místo, kde si můžeš vyprositi milost, abys v čase pohoršení vytrval s Ježíšem: *Pane, nestůj daleko, má silo, pospěš mi na pomoc! Chci vyprávět svým bratřím o tvém jménu, chci tě chválit uprostřed shromáždění*.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Žid 5,8; ⁽²⁾ srov. vel. chvalozpěv;

⁽³⁾ resp. žalm 22

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi

Evangelium – Lk 19,28–40

Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátka, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: „Proč ho odvažujete?“ odpovíte mu takto: „Pán ho potřebuje.““ Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátka odvažovali, ptali se jich jeho majitelé: „Proč to oslátka odvažujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebuje.“ Přivedli oslátka k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na ně Ježíše. Jak se ubíral dál, prostírali mu na cestu své pláště. Když se už blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeové ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kámen.“

1. čtení – Iz 50,4–7

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení – Flp 2,6–11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše

Viz evangelium – Lk 22,14–23,56

Posel svatých ran

Marie Marta Chambonová (*27. května 1844, † 21. března 1907)

„Moje rány uzdraví vaše rány.“ Toto aktuální zaslíbení plné útěchy, jež přijala Marie Marta Chambonová, platí i dnes pro všechny lidi, kteří usilují o svatost i navzdory svým chybám a hříchům. „Já nehledím na tvoje chyby. Dívám se na tvoji lásku, protože láska všechno smývá.“

Této „francouzské Faustyny“ by si sotva kdo všiml. Ale ten, kdo se na ni hlouběji podívá, pochopí záhy, jak velmi užitečné je seznámit se s touto svatě žijící ženou. Její život je plný protikladů a přivádí nás k úžasu: svatost navzdory nápadným chybám; jednostrannost všedního dne vedle mimořádných zázraků; úplná skrytost, a přece apoštolát, který zasahuje celý svět.

Některé věci z jejího života se nám, lidem z 21. století, zdají nejen vzdálené, ale opravdu jsou cizí. Ale světce musíme vždy chápat v kontextu doby, ve které žili, a musíme také myslet na to, že byli poznamenáni představami a myšlením své doby a Bůh se jejich představám a chápání v mnohém přizpůsobil.

Místo, kde se s ní určitě setkáme

Chceme-li se setkat se sestrou Marií Martou, musíme ji hledat v malé místnosti vedle jídelny velkého internátu, kde se potýká s velkým množstvím jídelního náčiní. Sedí u ní dvě žačky, které musí za trest jíst v kuchyni. S nechutí jedí svoji polévku. U dřezu totiž objevili „svaté invalidy“. Se smíchem se dívají na sochy svatých, kterým chybí tu prst, tu ruka nebo jsou jinak „zranění“. Sestra Marie Marta se nad těmito sochami smilovala, našla jim místo a dokonce je vyzdobila pestrými kohoutími péry, protože v zimě nenašla květy. Tato dobrá sestra našťástí má smysl pro humor. Děvčata provokují: „Sestro Marie Marto, jakou barvu měl chochol na klobouku krále Jindřicha IV.?“ ptají se šelmovsky. „Ale slečny, to se musíte zeptat své učitelky, já jsem do školy nechodila,“ zazní očekávaná odpověď. Je jasné, že

děvčata se divoce rozchichotají. Navzdory tomu se dobrušně sestra nehněvá. Zasměje se s nimi a řekne: „Děti přece musí mít svoji zábavu.“

Nikdy neodmítnout žádnou prosbu

Nejprostší sestra v klášteře řehole Navštívení Panny Marie ve francouzském Chambery je živým dokladem Pisma svatého, že totiž Otec nebeský zjevuje svá tajemství maličkým.

Již více než 40 roků přenáší těžké hrnce s polévkou, prostírá stoly, obsluhuje, umývá, čistí a udržuje pořádek v různých místnostech internátu, stará se o zábavu i sběr ovoce. Když je třeba, pomáhá v klášterní kuchyni a při praní prádla. „*Nikdy nehledat sebe, nikdy neodmítnout žádnou prosbu!*“

Den co den plní obyčejné, nezajímavé úkoly. „*Běž tam, kam tě volají povinnosti,*“ řekl jí sám Ježíš. Tímto způsobem uskutečňuje sestra Marie Marta řeholní ideál, který si u svých sester přál již sv. František Saleský: „*Nikoliv oslavovaná svatost, ale snaha o dokonalost skrze láskyplnou odevzdanost v nejobyčejnějších věcech. Žádná velkolepá díla, ale služba všedního dne, při které nemyslíme na sebe - tak jak žili 30 let v Nazaretě Maria, Josef a sám Ježíš.*“

Marie Marta Chambonová v rakvi

Internátní děti intuitivně vycítily dobrotu a nezištnost této skromné sestry. Žačky vědí o jejím spojení s Bohem, a proto se jí rády svěrují se svými většími i menšími problémy. A modlitba sestry Marie Marty je opravdu mocná, to ví každý.

Do kláštera vstoupila jako 21letá v dubnu 1863 a při oblačce přijala jako laická sestra jméno Marie Marta. U Boha neexistují náhody: její jméno přesně vystihuje její povolání. Jako Marta slouží Ježíšovi, lidem a spolusestrám i dětem. Jako Marie věrně klečí u Pána, kterého nachází ve svatostánku a na kříži.

Rozmazlený miláček

Tak ji jednoho dne nazval Ježíš a sestra Marie Marta to tak cítila. Vždyť Bůh jí daroval nezapomenutelné šťastné dětství. Františka, tak se jmenovala civilním jménem, se narodila 6. března 1841 v chudé rolnické rodině ve vesničce Croix Rouge v Savojsku. Je nejstarší z osmi dětí. Otec, muž zdravé víry, pracuje na poli a v kamenolomu. Jeho manželka je dobrotivá a zbožná žena. Rodina má dobrou pověst: jsou sice chudobní, ale současně bohatí na vzájemnou lásku.

Díky příkladu a společně modlitbě se především matce daří vstřípnit do srdce svých dětí lásku k Bohu a základní pravdy

Marie Marta Chambonová

víry. Chodí s nimi na mši svatou a zvláště jim předává lásku k rozjímaní křížové cesty.

Jednou na Velký pátek má devítiletá Františka první rozhodující životní zážitek. Se svojí kmotrou jde do farního kostela v Lémenc uctít kříž. Po modlitbě poprvé spatří Ježíše, celého pokrytého ranami. „*Byl přibitý na kříž, zalitý krví a celý zraněný... Ó, v jakém stavu se nacházel! Ale nic mi neřekl.*“

Kristus se dotkl jejího srdce beze slov a naplnila ji velká touha přijmout eucharistického Spasitele. Nejdříve se však musí naučit základní pravdy víry. Překvapivě rychle se učí katechismus. Její vzdělání se však omezí na tento jediný předmět, nikdy se nenaučí číst ani psát!

Vize trpícího Krista v ní zanechala hluboký dojem, a tak se toto devítileté děvčátko snaží všemožně přinášet z lásky k Ježíši malé oběti.

Často ji našli sedět v koutě, jak se modlí. Tímto způsobem se připravovala na první svaté přijímání, které přijala na svátek Narození Panny Marie roku 1850. Později o tom řekla: „*Když jsem přijala svaté přijímání, uviděla jsem malého Ježíška, který právě přišel do mého srdce. Řekl mi: ‚Dítě, můj miláčku, tak to bude vždy, když půjdeš k svatému přijímání.‘ Od té doby jsem ho viděla stále. Byli jsme vždy spolu.*“

A je tomu opravdu tak. Ježíš jí provází při práci na poli, při pasení koz, prostě všude. O mnoho let později ho

voří o těchto zážitcích se svou představenou s úplnou samozřejmostí. „Ó, jak šťastná jsem byla, měla jsem v srdci nebe.“ Na otázku, zda o tom s někým mluvila, odpověděla záporně: „Myslela jsem si vždy, že Ježíška vidí všichni tak jako já.“

Svatá, která dala člověku zabrat

Tak ji po smrti s úsměvem popisují její spolusestry. Ano, je to pravda: chudé, nevzdělané rolnické děvče naráží v klášteře stále na svoje vlastní hranice.

Uvnitř je tak šťastná, že první noc v klášteře nemůže ani spát. Navenek je však poznamenaná nevzdělanou řečí, hrubými, selskými, neohrabanými způsoby, tvrdohlavým charakterem. Na jejím chování je málo přitažlivého.

Když se během noviciátu nakupilo mnoho jejích chyb, nešikovnost a zapomnětlivost, trápí sestru velká starost. Co když ji pošlou domů? Proto vroucně prosí Ježíše: „Dej, aby si mě tu nechaly!“ Představená a novicmistryně však záhy zjistí, jak vzácná perla se skrývá pod hrubou slupkou. Pokora, poslušnost a dobrá vůle, s jakou se snaží plnit všechna usměrňování, jí stojí mnoho sil. Za každou cenu se chce stát svatou.

Některé pomocné sestry si všimly její nekompromisní snahy o svatost a tak trochu jí „závidí“: „Tak to vám tedy nevádí...? Zdá se, že si na napomenutích pochutnáte jako na pamlskách,“ popichuje jedna z nich. Sestra Marie Marta klidně a upřímně odpoví: „Nemáte tušení, jak velice to bouří moje nitro – ale nezůstávám při tom stát; potom má z toho duše velký užitek.“

Po mnoha letech klášterního života si jednou zoufale stěžuje: „Spasiteli, navzdory všem svým milostem mi necháváš moje chyby!“ Ježíš jí na to odpoví: „Tvoje chyby a nedostatky jsou nejlepším důkazem toho, že to, co se v tobě děje, pochází od Boha. Nikdy ti je nevezmu, ony jsou pláštěm,

Během kázání sv. Františka Saleského v Savojsku vycházel z tohoto dojmavého Krista z 15. století silné světelné paprsky. Později byl tento kříž s korpusem přenesený do kláštera Navštívení Panny Marie. Sestra Marie Marta se před ním často modlila a přijala velké milosti.

pod kterým skrývám svoje milosti. Ty se snažíš je ukryvat, já se o to snažím ještě více.

Každé pokorení tě vroucněji sjednocuje s mým Srdcem. Nežádám od tebe velké věci, chci jen lásku tvého srdce.“ Jindy, když opět udělala chybu, nebeský Otec ji utěšuje: „Otcovské srdce se tak rychle neuráží, otec nehledí na hloupost malých dětí. Já malé děti miluji. Miluji duše, které poté, co udělaly chybu, přicházejí ke mně plné důvěry.“

Božské Dítě je v klášteře sestře Marii Martě ustavičným spo-

lečníkem. Ať už je to v zahradě nebo v jídelně, je stále s ní a vydatně jí pomáhá. Celá komunita se nestačí divit, kolik práce Marie Marta zastane. Marie Marta vypráví, jak jí někdy Ježíš uchránil od povýšenosti: „Když mi chybí pokora, schová se a přijde, až dám všechno opět do pořádku. Tutto pokoru má rád a jen tato pokora ho přivádí opět nazpět. Já přece nedokážu žít bez Ježíška... Když ublížím sestřím, když se k nim chovám hrubě, když neustoupím, Ježíš odejde... Jdu do kaple a ne najdu ho tam. Potom vyhledám

Modlitba k svatým ranám zahrnuje vše. Pobožnost k svatým ranám je prostředkem spásy pro bezbožnost naší doby. Svaté rány našeho Pána jsou klíčem k nebi. Ó, jak je dobré umírat v ranách našeho Pána.

Marie Marta Chambonová

sestru, které jsem ublížila, a poprosím ji o odpuštění, a Ježíš se opět vrátí. My dva nemůžeme žít jeden bez druhého.“

19. července trhala v zahradě maliny. Nasbírala jich velice mnoho. Když obírala švestky, pocítila, že má jít ještě jednou k malinám. „Ale Ježíši, ty přece víš, že je to zbytečné. Všechno jsem obírala.“ Nakonec přece šla. Jak velké bylo její překvapení, když našla keře, jak se sklánějí vahou malin až k zemi. „Dcero moje, dal jsem je sem, abych ti dopřál radost nabídnout je sestřím.“ Sestra Marie Marta nadšeně odpovídá: „Dobrý Ježíši, děkuji, moc ti děkuji. Ale budoucí rok nám jich musíš dát zase tak mnoho.“

Dětská důvěra, s jakou všechno očekávala od božského pomocníka, jí umožnila vést život oběti, jaký si Ježíš stále více přeje.

Ten, kdo skutečně miluje, je připravený spolu s milovaným i trpět. Proto prosí Ježíš v roce 1866 25letou sestru Marii Martu, aby ještě konkrétněji pomáhala zachraňovat duše. Prosí ji, aby ve dne v noci nosila kající pás pokání a trávila noci na holé zemi s trnovou korunou na hlavě a s rozpjatými rukama jako na kříži. Je pochopitelné, že představené nejdříve odporovaly. Ale když pak dostaly od Boha znamení, svolily.

Nejdříve si Ježíš přál, aby se zřekla spánku. A tak klečí v úkloně před Nejsvětější Svátostí a prosí za Církev a za svět. Toto noční bdění bylo často hrdinským bojem s únavou, znechucením a různými jinými pokušeními. Tento život vedla sestra Marie Marta v nenápadném, odděleném traktu kláštera.

Zázrak života beze stravy

V lednu 1869 prosí Ježíš mladou sestru o další obět: na jistou dobu se má zřít jakékoliv stravy. Čtyři a půl roku přináší věrně tuto obět a žije jen z Eucharistie. I přesto pracuje za dva a někdy to pro ni znamená opravdové mučednictví. Bůh jí daroval

milost žít bez jídla, ale ponechal jí pocit hladu.

„*Dcero moje, kdybys mě každý den nepřijímala v Nejsvětější Eucharistii, neměla bys sílu k práci. Svaté přijímání je tvůj život! Bez milosti denního přijímání bys byla celý rok nemocná a připoutaná na lůžko.*“

Stigmatizovaná

„*Od nynějška budeš malou Kristovou mučednicí. Připrav se přijmout všechny moje rány jednu po druhé.*“ A skutečně, v letech 1874–1875 přijímá postupně stigmata, která jí ještě více připodobňují k trpícímu Spasiteli. Ale po několika měsících viditelné krvácení na její upěnlivé prosby ustává a v průběhu roku se stigmata stávají neviditelná. Zůstávají jí silné bolesti hlavy. Při všem tělesném utrpení musí tato prostá pomocná sestra postoupit i vnitřní mučednictví. Statečně snáší popichování sester, podobně jako později sv. Faustyna. Kromě toho ji trápí pocit, že stále porušuje řeholní pravidla, že zjevení jsou klam a ona ostatním jen zavazí. V této duchovní tmě považuje mimořádné milosti za výmysly vlastní pýchy; trápí ji myšlenky velké beznaděje, nesmyslnosti vnitřní rebelie proti představeným. Ve svých těžkostech se utíká ke svatostánku, kde jí Ježíš posiluje: „*Zůstaň při mně a modli se, potom ďábel uteče.*“

Jedním z nejbolestivějších zážitků bylo pro ni Ježíšovo zmizení, jak to nazvala. Pán jí dával podíl na své opuštěnosti v Getsemanech a na Kalvárii.

„*Láska se schovává, aby byla hledaná,*“ vysvětluje jí Ježíš. A sestra Marie Marta hledá svého Ježíše, jeho přítomnost byla pro ni od dětství tím nejpřirozenějším. Hledá s horoucí láskou, která vydobývá obrácení mnoha vlažných duší.

Moje rány zachrání svět

V září 1867 zjevuje 26leté sestře v třídní extázi podstatu jejího poslání. Svě univerzál-

ní poslání vidí jako zářivý paprsek, který vystupuje ze země k nebi. Pochopí, že jejím posláním je ohlašovat světu nejsvětější rány a obětovat je Bohu jménem celého lidstva. Od té doby se jí Ježíš

Willem Key: *Pieta, Monako*

zjevuje s krvácejícími anebo oslavenými ranami. Stále znovu jí vyzývá, aby o nich rozjímala a obětovovala je Otcí: „*Dítě, tvoji úlohou je být poslem mé lásky, aby mě lidé v budoucnosti poznávali a milovali pro moje rány. Chci, aby se touto úctou zachránily duše, které právě žijí, ale i mnohé jiné. Já jsem si tě vyvolil, abys všem zprostředkovala zásluhy mých ran. Ty přitom zůstaneš zcela ve skrytosti.*“ Jednou viděla, jak z ran Zmrtvýchvstalého vychází pět světelných paprsků, které obepínají celou zeměkouli. Přitom slyší velkolepý Boží příslib:

„*Moje rány vás zachrání, ony zachrání svět.*“

Vnější forma apoštolátu zůstává stále stejná: skrytá služba nepovšimnuté pomocné sestry.

„*Dcero moje, cokoliv děláš, ponoř do mých ran... Všechno vaše konání, ať je jakkoliv jednoduché a nenápadné, když je ponořené do mé krve, získává velkou hodnotu a těší mé Srdce!*“

Chtěl, aby tato slova, která jí řekl, odevzdala všem lidem.

Připravila cestu sv. Faustyně

Kdo čte poselství o uctívání svatých ran, nemůže si nevzpomenout na sv. Faustynu: „*Vždy se můžete očistit v mých ranách. Moje rány uzdraví vaše rány. V mých ranách je dost místa pro všechny.*“

V klášteře byl r. 1868 zaveden růženec ke svatým ranám. Na velkých zrnkách se modlí: „*Věčný Otče, obětuj ti rány našeho Pána Ježíše Krista na uzdravení ran našich duší.*“ Na malých zrnkách se opakuje: „*Můj Ježíši, odpuštění a milosrdenství pro zásluhy tvých svatých ran!*“

Vydej se na cestu a hledej mi duše

„*Pojď, dítě, a pomáhej mi zachraňovat mnoho duší.*“ Těmito a podobnými slovy v ní Ježíš probouzel touhu obětovat se za Církev: „*Dcero, musíš dobře plnit svou úlohu, a tou je obětovat Otcí moje svaté rány. Církev tak dosáhne vítězství prostřednictvím mé Neposkvrněné Matky. Pravé konečné vítězství Církve spočívá v záchraně duší.*“

Svaté rány jsou největším pokladem pro duše v očistci.“

Když se jednou modlila růženec ke svatým ranám, viděla, jak při každém obětování svatých ran vychází jedna duše z očistce. Při dvacátém obětování se jí zjevil nebeský Otec a řekl jí: „*Když mi obětuješ své srdce spojené s jeho Srdcem, dám ti stejnou pravomoc, jakou jsem dal svému Synu.*“ Sestra Marie Marta to ihned učinila a viděla, že při každém aktu obětování vystupovalo do nebe velké množství duší jako hejna ptáků. Pochopila, že od Boží

Fra Angelico: *detail obrazu Plakávání Krista*

dobrotu může očekávat všechno. Ježíš jí vysvětlil, jak může spolu s ostatními sestrami podporovat Svatého otce Pia IX.: „*Svatý otec bude ještě mnoho trpět, ale díky modlitbě se i v soužení udrží na*

Petrově stolci. Chci, aby tato řeholní komunita byla oporou Svatého stolce, a to modlitbou a uctíváním mých svatých ran. Tím stavíte zeď proti nepřítelům.“

Na svátek Panny Marie Růžencové naučila ji Maria této ochranné modlitbě: „*Růžencová Panno Maria, ochraňuj Svatého otce! Naše milá růžencová Panno Maria, odvrát a obrať nepřátele Církve a Svatého otce.*“

V roce 1867 se Marii Martě zjevila Sedmibolestná se svým Synem na klíně a řekla: „*Moje dcero, nad ranami mého drahého Syna jsem rozjímala poprvé, když jeho tělo sňali z kříže a vložili do mé náruče. Rozjímala jsem nad jeho bolestmi... Všechny tyto rány probodly i mé srdce. Bylo to moje utrpení... Rány mého Syna je třeba uctívat skrze mé Srdce.*“

Podobně jako Panna Maria i sestra Marie Marta dostala milost, že mohla dvě a půl hodiny držet v náručí Pána sňatého z kříže a rozjímát nad ním.

Její předpovědi o Koncilu, dni smrti papeže, hrozící válce a pronásledování Církve byly známy jen jejím představeným. „*Je nemožné vyčíslit milosti, které dostal náš klášter skrze tuto pokornou duši, která žije nepoznaná mezi svými sestrami.*“ Na její přimluvu se dějí zázraky, uzdravení, zázračná rozmnožení potravin.

Pocit opuštěnost Bohem

O posledních dvaceti letech života sestry Marie Marty neexistují takřka žádné zprávy. Při svých rozhovorech s představenými opakuje: „*Já jsem splnila své poslání.*“

O Vánocích 1906 uslyšela její spolusestra, jak při půlnoční mši svaté povzdechla: „*Ježíši, jen to ne. Všechno, jen to ne!*“ Předpokládá se, že Pán jí oznámil, že se bude muset zřítí jeho utěšující přítomnosti. Toto největší utrpení snášela jako vždy tiše a odevzdane. Od té chvíle se na její tváři zračil hluboký smutek.

Po nachlazení musí v únoru 1907 ulehnout. Lékař konstatuje bolestné onemocnění ledvin. Na

*Kříž z kostela
Svatého kříže v Bonnu*

vlastní žádost přijme pomazání nemocných. Následují týdny nesnesitelných bolestí. Ale největší bolest jí působí pocit opuštěnosti: „*Neřká vůbec nic. To je nejtvrdší utrpení. On je pryč!*“ A stále opakuje: „*Milovaný, přijď, ale přijď rychle. Matko, pomoz!*“

Sestry shromážděné kolem jejího lůžka se nepřetržitě modlí růženec ke svatým ranám. 21. března na svátek Panny Marie Bolestné v čase nešpor kolem osmé hodiny večer se uvolní napjaté rysy její tváře. Příbuzné a spolusestry dosvědčují, že po smrti vypadala obdivuhodně mladě a její tvář měla vznešený výraz, jako když za života setrvala po svatém přijímání v dlouhé modlitbě.

Sestra Marie Marta splnila svou misi. Stala se hlasatelkou lásky, která nepřestává milovat, ani když ji zraňujeme.

„*Tvoje cesta je hlásat mě a obětovat se za to, aby mě všichni milovali, hlavně v budoucnosti. Přijde den, kdy to všechno zjeví.*“

*Vítězstvo Srdce 33/2003
překlad -lš-*

Pozn.: MCM s. r. o. vydala brožuru s pobožností k svatým ranám našeho Pána - viz příložená nabídka knih.

Paul Claudel: Křížová cesta

PRVNÍ ZASTAVENÍ

Tak je to hotovo. Soudili jsme Boha a odsoudili ho na smrt. Nechceme Ježíše mezi sebou. Obtěžuje nás. Nemáme krále, jen císaře, žádný jiný zákon než krev a zlato. Když chcete, tak ho třeba ukřižujte, jen nás ho zbavte. Odvedte ho pryč!

Pryč s ním, pryč s ním! Co je nám po něm! Když to musí být, obětujte ho a nám dejte Barabáše!

Pilát zasedá k soudu na místě zvaném Gabbatha. „Co na to říkáš?“ ptá se. Ježíš neodpovídá.

„Nenacházím na tom člověku žádnou vinu,“ praví Pilát, „ale budiž! Ať zemře, když na tom tak trváte. Dávám vám ho: Ecce homo!“

Stojí tu s korunou na hlavě a s purpurem na bedrech. Jeho oči se na nás naposled dívají. Oči plné krve a slz. Ale copak za to můžeme? My už nejsme schopni ho déle snášet. Tak jako byl pro židy pohoršením, tak je pro nás bláznovstvím. Ostatně, výrok už je zapsán hebrejsky, latinsky a řecky. Nic tu nechybí.

A vidíme dav, jak křičí, a soudce si myje ruce.

DRUHÉ ZASTAVENÍ

Dávají mu jeho šaty a přinášejí mu kříž.

„Buď zdrav, Kříži,“ říká Ježíš, „po kterém jsem tak dlouho toužil.“

A ty, křesťane, rozjímej a zvažuj! Slavnostní okamžik, ve kterém Kristus poprvé objímá věčný Kříž.

Ó strome z ráje, který se tento den naplňuje!

Uvažuj, hříšníku, a dívej se, kam až to tvoje hříchy přivedly. Není už žádného zločinu, který by se netýkal Boha, není už kříže bez Krista. Ať je neštěstí člověka jakkoliv velké, nemůžeme proti tomu nic říct, neboť na něm spočívá Bůh, ten, který nepřišel, aby ho vykládal, ale aby ho dokonal.

Ježíš přijímá kříž, tak jako my přijímáme Eucharistii:

„My mu dáváme dřevo za jeho chléb,“ jak to stojí u Jeremiáše.

Jak je ten kříž vysoký, jak je nesmírný a těžký! Jak je tvrdý a nepoddajný. Jak tíživé je břemeno neužitečného hříšníka!

Jak dlouho ho musíš nést, krok za krokem, než na něm umřeš!

Pane Ježíši, a ty ho chceš opravdu nést úplně sám? Dej, ať trpělivě snáším svůj kříž, když to chceš. Napřed musíme nést vlastní, dříve než nás poneše ten tvůj.

TŘETÍ ZASTAVENÍ

Jdeme! Oběť i její kati, všichni spolu se dávají na pochod ke Kalvárii. Boha vlečou za krk, on klopýtl a padá k zemi. Teď, když to víš, co říkáš tomuto prvnímu pádu, Pane, když tě strhlo špatně naložené břemeno? Jaká je podle tebe země, kterou jsi stvořil? Nejen cesta dobra je plná hrbolů, i cesta zla je zrádná a závratná. Nestačí po ní jen tak kráčet, je třeba ji poznat kámen po kameni, a noha přitom často selže, jen srdce to musí vydržet. Pro svatá kolena, na která jsi klesl a která ti současně selhala, pro tu náhlou slabost a pád na samém začátku té strašné cesty, pro toto zdržení, které jsi prožil na zemi, a tak jsi ji poznal, zachraň nás od prvního hříchu, ke kterému dochází tak překvapivě.

ČTVRTÉ ZASTAVENÍ

Ó matky, které jste viděly umírat své první a jediné dítě, vzpomeňte si na tu poslední noc a na tu třesoucí se malíčkovou bytost, na vodu, kterou jste mu chtěly podat, na led, na teploměr a na smrt, která se krade tak tiše, pomalu, kterou není možno přehlédnout. Svlékněte mu botičky, vyměňte mu košilku a dejte čisté pleny. Přichází někdo, kdo vám je odejme a položí do země.

Sbohem, mé sladké dítě, sbohem, ty tělo z mého těla!

Čtvrté zastavení je Maria, která všechno přijala. Stojí tu na rohu cesty, zahrada vši chudoby. V očích nemá slz, ústa jsou vprahlá. Bez jediného slova se dívá na Ježíše, který sem přichází. Přijímá ho, ještě jednou ho přijímá v silném a odhodlaném srdci. Beze slova se dívá na Ježíše. Matka se dívá na Syna, Církev na svého Vykupitele. Její duše letí za ním jako výkřik umírajícího vojáka. Stojí vzpřímená před Bohem a otevírá mu svou duši, aby v ní četl. V jejím srdci není nic, co by odmítala nebo brala zpět, není zde horečka probodeného srdce, které by nepřijímalo a nesouhlasilo. A jako Bůh přišel, i ona přichází. Přijímá a dívá se na Syna, kterého nosila pod srdcem. Mlčí a dívá se na Svatého svatých.

PÁTÉ ZASTAVENÍ

Jsou chvíle, kdy už nemůžeme, když to dál nejde. To je místo, kdy se můžeme zapojit, a ty nám sděluješ, že i my se musíme přidružit k tvému kříži, třeba z přinucení jako Šimon z Cyrény, kterého zapráhli do tohoto kusu dřeva. Mocně ho uchopil a kráčí za Ježíšem, aby se kříž nevrátil po zemi a aby se z něho nic neztratilo.

ŠESTÉ ZASTAVENÍ

Všichni učedníci se rozutekli, sám Petr, tak plný nadšení, zapírá. A jedna žena se tu vrhá do hustého davu, do středu smrti. Nachází Ježíše a přikládá mu na tvář své ruce.

Nauč nás, Veroniko, vzepřít se strachu z lidí. Protože ten, pro kterého je Kristus nejen obrazem, ale skutečností, je lidem ihned nepřijemný a podezřelý. Jeho způsob života je pro ně zvrácený, jeho motivy jsou jim cizí. Je v něm něco, co jim nevyhovuje a co ho od nich vzdaluje. Dospělý muž, který se modlí růženec a nestydí se jít ke zpovědi,

kteřý v pátek nejí maso a chodí jako ženské na mši: to je něco k smíchu, něco šokujícího, něco tak komického, co současně dráždí. Měl by si dát pozor, protože ho mají na očích, ať si dá pozor na každý svůj krok, protože je jako znamení.

Ano, každý křesťan je pravý, třeba nehodný obraz svého Krista. A tvář, kterou ukazuje světu, je všedním obrazem oné božské tváře v srdci člověka, v ošklivosti i v triumfu.

Veroniko, dej nám ještě nahlédnout na roušku, kterou jsi přiložila na onu tvář svatého Viatika, na onen závoj zbožného záměru, do kterého jsi ukryla tvář Vinaře pro den jeho vinobraní, aby v něm navěky utkvěl obraz vytvořený z jeho krve, slz a našich plivanců.

SEDMÉ ZASTAVENÍ

Není to kámen pod nohou ani ohlávka, která příliš silně zatáhla, je to duše, která náhle selhala. Ó střede našich cest! Ó páde, kterého se dopouštíme bez rozvahy! Když magnet ztratí pól a víra nebe nad hlavou, protože cesta je tak daleká a cíl tak vzdálený, protože člověk zůstal sám a je zcela bez útěchy! Délko času! Tajemná nechuf, která stále vzrůstá proti neoblomnému příkázání a tomu společníkovi se dřevem! Proto rozpináme náhle obě paže jako člověk, který chce plavat, a padáme nikoliv na kolena, ale přímo na tvář. Jistě, je to tělo, která padá, ale duše současně souhlasila. Pane, zachraň nás od druhého pádu, kterého se dopouštíme z omrzelosti.

OSMÉ ZASTAVENÍ

Dříve než naposledy vystoupí na horu, pozvedá Ježíš svůj prst a obrací se k lidu, který ho doprovází: několik ubohých plačících žen s dětmi v náručí.

A my, my se na něho nechceme jen dívat, ale chceme mu na-

slouchat, protože je zde. To není člověk, který zvedá svůj prst v takovém ubohém stavu, je to náš Bůh, který za naši spásu netrpěl jen jako na obrázku. Je to skutečně pravda, že tento člověk je všemohoucí Bůh! Skutečně jednoho dne Bůh pro nás toto všechno vytrpěl. Jaké je to nebezpečí, ze kterého jsme byli vykoupeni za takovou cenu? Je spása člověka tak samozřejmá, že Syn, aby to podstoupil, musel být vytržen z Otcova lůna? Je-li tomu tak s rájem, jak tomu bude s peklem? Co udělají se suchým stromem, když toto udělali se zeleným?

DEVÁTÉ ZASTAVENÍ

Ještě jednou jsem upadl a tentokrát je to konečné. I kdybych se chtěl zvednout, už tu není žádná možnost. Neboť mě vyždímali jako citron a člověk, kterého nesu na bedrech, je příliš těžký. Učinil jsem, co je zlé, a mrtvý muž na mně je příliš těžký. Ne-

chej mě tedy zemřít, neboť je lehčí plazit se po břiše než vzprímeně stát, lehčí je zemřít než žít, lehčí je být na kříži než dole.

Zachraň nás od třetího hříchu, od hříchu zoufalství. Vždyť nic není ztraceno, dokud jsme nevypili kalich smrti. S tím dřevem jsem skončil, ale zbylo mi ještě železo.

Ježíš padá potřetí, tentokrát na vrcholu Kalvárie.

DESÁTÉ ZASTAVENÍ

To je mlat, kde bude semleta nebeská pšenice. Otec je obnažen, opona svatostánku je stržena. Vztáhli ruku na Boha, nejsvětější Tělo se chvěje. Svět, zasažený ve svých základech, se třese.

Když mu však vzali plášť i nesešivanou suknicí, chceme pozvednout oči, abychom rozjímali o čistém Ježíši. Nic ti nenechali, Pane, všechno ti vzali, i oděv, přilepený na těle, tak jako den co den strhávají mnichovi kutnu a Bohu zasvěcené paně závoj.

Všechno mu vzali, nezůstalo mu nic, čím by se zahalil, je bezbranný. Nahý jako červ je vystaven lidem, aby se na něm pásli.

To že je váš Ježíš? Vždyť nutí k smíchu! Je pokrytý ranami, patří mezi bláznů, pod policejní dozor.

Tuční býci mě obklíčili. Vysvobod' mě, Pane, ze lví tlamy!

To není Kristus. To není Syn člověka. On není Bůh. Jeho evangelium je lež, jeho Otec není v nebi. Je to blázen, podvodník! Ať promluví! Ať mlčí! Annášův sluha ho políčkuje a Renan ho líbá ...

Všechno mu vzali. Ale zůstala mu šarlatová krev. Všechno mu vzali, ale zůstává mu otevřená rána.

Bůh je skryt. Zůstal jen můj bratr, celý uplakaný.

Pro své hluboké ponížení, pro své zahanbení měj soucit s poraženým, se slabým, kterého přemáhá silný. Pro viditelnost posledního oděvu, který ti strhávají, měj soucit se všemi, které drásají: s dítětem při třetí operaci, kterému lékař dodává odvahy, se zraněným, kterému převazují rány, s poníženým manželem, se synem, který stojí u umírající matky, a s naší strašnou lás-

kou, kterou musíme vytrhnout ze svého srdce.

JEDENÁCTÉ ZASTAVENÍ

Až sem to došlo. Bůh už není mezi námi. Leží na zemi. Smečka ho uštvala jako jelena a popadla ho za hrdlo. Přišel jsi tedy a teď jsi, Pane, skutečně jedním z nás!

Sedli si na tebe, přiklekli ti srdce. Pravice, kterou vykručuje kat, je pravice Všemohoucího. Beránkovi přivázali nohy, spoutali toho, který je všudypřítomný. Označují na kříži křídou jeho výšku a rozpětí. Uvidíme, jak se zatváří, až okusí naše hřeby! Věčný Syn, ohraničený svojí nekonečností!

To je to ubohé, úzké místo, po kterém jsi prahнул. Podívej se, Eliáš, jaká je délka nataženého mrtvého. Hle, trůn Davidův a sláva Šalomounova! Hle, lůžko pro naši Lásku, tvrdé a kruté.

Jak těžké je přizpůsobit Boha našim měřítkům! Natahují a zraněné tělo praská a kvílí. Je napjatý jako lis hrozivě přichystaný. Proto měl pravdu prorok, když předpověděl: „Probodli mu ruce i nohy, sčítat mohou všechno jeho kosti.“

Polapili tě, Pane, a už neunikneš. Přibili tě na kříž za ruce a nohy.

S kacíři a bláznů nemám v nebi co pohledávat. Stačí mi tento Bůh přibitý čtyřmi hřeby.

DVANÁCTÉ ZASTAVENÍ

Mnoho už opravdu vytrpěl, ale nyní zemře. Pomalu se pohybuje nocí velký kříž, jak Bůh na něm dýchá. Je tu všechno. Ať působí nástroj, nevyčerpatelný spojením dvou přirozeností, z pramene duše a těla, aby z hloubi hypostatické jednoty vytáhl jen to, co představuje schopnost trpět.

Je zcela sám, tak jako byl sám Adam v ráji. Na tři hodiny je sám, aby vychutnal víno opuštěnosti od Boha: tu nenapravitelnou lidskou nevědomost.

Klesá sám do sebe, náš Host, jeho čelo se více a více naklání.

Už nevidí svou matku a Otec jej opouští.

Ochutnává kalich, pomalu ho jedem koji smrt.

Ještě nemáš dosti na té trpkosti vody smíšené s vínem, že náhle voláš *Žízním?*

Ty máš žízeň, Pane? To jsem já, s kým mluvíš? Ty mě ještě potřebuješ, mne a moje hříchy? Ještě já ti chybím, než bude dokonáno?

TRINÁCTÉ ZASTAVENÍ

Zde dochází utrpení ke svému konci a následuje soucit. Kristus už není na kříži, je u Marie, která ho přijala.

Tak, jak ho přijala, když jí byl zvěstován, tak ho přijímá, když ho popravili. Když trpěl, byl před zraky všech, nyní je skryt na Matčině klíně. Provždy ukrývá Církev svého Nejmilejšího ve své náruči. To, co mu učinil Bůh, co Matka a co člověk, to všechno zahalila provždy svým pláštěm.

Vzala ho, dívá se na něho, dotýká se ho, modlí se, v pláči obdivuje!

Ona je rubáš i balzám, ona je hrob i myrha, ona je kněz a oltář, nádoba a večeřadlo.

Zde končí kříž a začíná svatostánek.

ČTRNÁCTÉ ZASTAVENÍ

Hrob, kam Krista položili, když dotrpěl a zemřel, otvor, který narychlo otevřeli, aby zde mohl spát svou noc, dříve než jako Probodený povstane k svému Otci, to není jen nový hrob, to je moje Tělo, to je tvoje stvoření, člověk, hlubší než samotná země.

Jeho srdce zůstává nyní otevřené, neboť jeho ruce jsou probodené, není na světě kříž, který by nebyl přiměřený tomuto tělu, není v nás hříchu, kterému by neodpovídala některá z jeho ran!

Sestup k nám tedy z oltáře, kde jsi skryt, Vykupiteli světa!

Ó Pane, jaké je nyní před tebou tvé stvoření, jak propastným se stalo!

Kříž nás nese k dokonalosti

Rozdíl mezi evangeliem Květnové neděle a pašijemi je nápadný. Tam lid volá: „Hosana Synu Davidovu! Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně!“ a zde: „Ukřižuj ho!“ Tam Pán slavně vstupuje do Jeruzaléma, a zde tentýž Pán vychází z města na místo ukřižování. Kdo si ovšem myslel, že Květná neděle je ryzi triumf a Velký pátek hotová katastrofa, ten se na věc dívá špatně. Když totiž Ježíš vstupoval do Jeruzaléma, věděl přesně, že je to součást jeho cesty ke smrti. Ve svých předpovědích to jasně vyjádřil. Lid to nazývá triumfem, když oslavuje Pána, ale Ježíš ví, že triumf teprve přijde a že spočívá právě v tom, co se při povrchním pohledu jeví jako katastrofa. Když totiž Pán na kříži umírá, země se otrásá, skály pukají a pohanský důstojník vyznává: „Tento člověk byl skutečně Boží Syn.“ Jeho smrt nebyl zánik, nýbrž triumf, protože již nad Velkým pátkem svítá světlo Velikonoc.

Palmové procesí má být hold Kristu Králi. To, co se v evangeliu vypráví, nesmí zůstat pouhou vzpomínkou. V liturgii se uskutečňuje dílo našeho vykoupení a liturgie přispívá k tomu, aby „věřící svým životem vyjadřovali a zjevovali ostatním Kristovo tajemství a skutečnou povahu pravé Církvě“ (SC 2). Oslava Krista Krále musí zůstat trvalou skutečností našeho života. Oslava Pánova vjezdu byla oslavou mesiánskou. Hosana stálo na konci velkého Aleluja (Ž 113–118) a bylo aklamací jáso. Současně v něm zazníval ohlas konce časů.

Triumf Květné neděle byl slabým předleskem onoho triumfu, který si Pán vydobyl svou smrtí. To je totiž tajemství Velikonoc: že pro Krista nebylo jiné cesty ke slávě než cesta kříže. Velikonoční tajemství je středobodem liturgie a křesťanského života. Musíme jít s Pánem cestou

kříže, abychom dospěli do slávy. Musíme jít touto cestou svátostně a reálně. Svátostně a tajemně jdeme touto cestou, protože jsme s ním ve křtu zemřeli a byli pohřbeni; svátostně jdeme s Pánem, když slavíme Eucharistii a přijímáme svátosti. Ale toto

slavení musíme v každodenním životě prožívat: v práci, v námaze a utrpení přistupujeme reálně k Pánovu utrpení. Musíme stále nést na svých bedrech kříž našeho Pána. Tak jako o prvních Velikonocích vede tato cesta ke slávě. Paul Claudel říká ve své

křížové cestě, že musíme nést tento kříž dříve, než tento kříž ponese nás. Kříž nás nese k dokonalosti, ale aby nás nesl, musíme ho sami nést.

V jakém smyslu jej máme nést, ukazuje nám Pán ve své modlitbě na Olivové hoře: „Otče, tobě je všechno možné, chceš-li odejmi tento kalich ode mne, ale ne má, ale tvá vůle se staň.“ Ve strašném umírání musí být odhalen pravý stav světa. Je to svět, ve kterém Nevinný a Ten, který chce jeho blaho, je vyvržen ven a ukřižován. Je to svět, ve kterém si lidé dělají boha ze světa. Na tento stav světa odpovídá Ježíš svou poslušností a láskou. Jeho poslušnost a láska jsou silnější než temné mocnosti. Jeho oběť znamená vítězství nade všemi silami zla. Musíme si toto poslání našeho Pána osvojit, naučit se jeho poslušností a lásce. Jen tak můžeme jít jeho cestou, cestou Kříže, která vede ke slávě a spáse světa.

Podle -sks- 15/2003
překlad -lš-

MOJE RÁNY JSOU ZÁCHRANNÁ KOTVA

Jak velice si přeji, aby mé rány byly zde na zemi uctívány s velkou láskou. Tak málo je těch, kteří to dělají.

Ano, velice málo je těch, kteří si uvědomují, že jsou to ty největší a nejzáračnější spásné prostředky pro celé lidstvo.

Bez mých svatých ran by nebylo pro vás záchrany ani vykoupení. Moje svaté rány jsou záchranná kotva v násilném střetu s mocnostmi zla, ony jsou zářivým znamením vítězství v noci smrti a jsou pro vás mostem k Srdci mého Otce.

S jakou láskou je v nebi uctívají a klanějí se jim! Spojte se přece se všemi svatými, kteří to činí ustavičně.

Spojte se zvláště s mojí Matkou, které je pro vás vzorem lásky k ranám, která vás chce a může vést, protože jako nikdo jiný trpěla a milovala při pohledu na mé krvácející rány, která se nyní v jejich oslavení chce spolu s vámi klanět a milovat je.

Sestra Františka Marie od Ukřižované Lásky

Důvěřujeme jeho Kříži, na kterém nás vykoupil, jeho svaté a drahocenné Krvi, kterou prolil za nás hříšné, hledejme útočiště v jeho pěti ranách, zvláště v jeho svatém boku, milujme a uctívejme ho v Nejsvětější Svátosti, čerpejme ze studnice milosti mše svaté a útočme svými prosbami na Božské Srdce Ježíšovo.

Misionář z Mariannahilleru

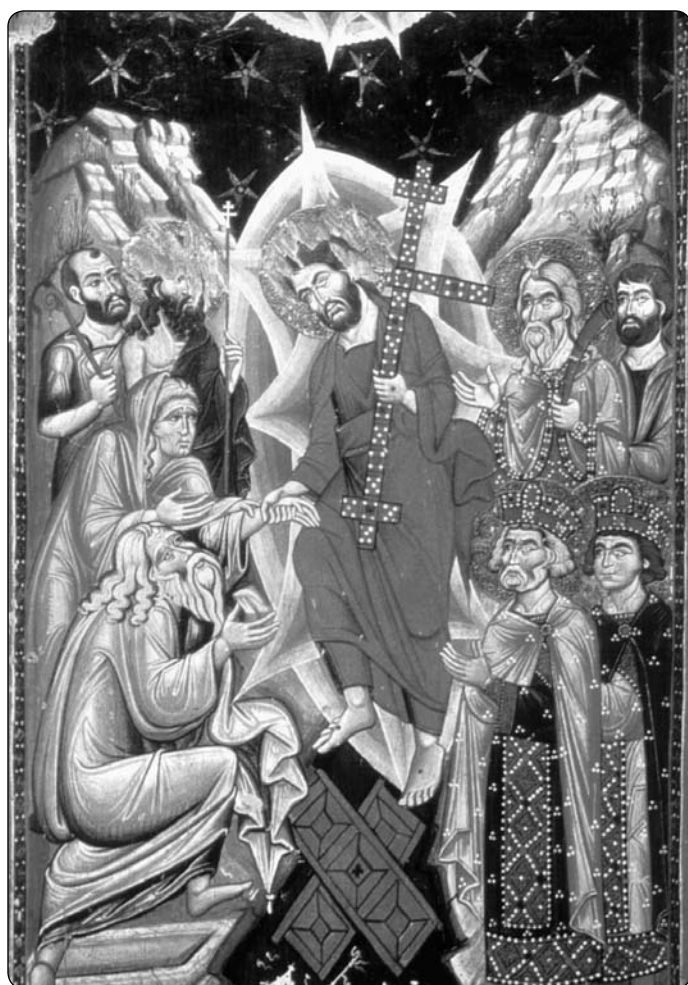
Mlčení Bílé soboty

Bílá sobota, zasazená mezi bolest Kříže a radost Velikonoc, vstupuje do středu naší víry. Je to den naplněný utrpením, očekáváním a nadějí, poznamenán hlubokým mlčením.

Učedníci mají ještě v srdci bolestné obrazy Ježíšovy smrti, která znamená konec jejich mesiánských nadějí. Tento den zakoušejí Boží mlčení, tíží jeho zdánlivého zmizení, beznadějnou způsobou nepřítomnosti Mistra, který je vězněm smrti.

Učedníci mají dojem, že Bůh oněměl a že již nevytyčuje směr, jak chápat dějiny.

K tomu se připojuje stud, že utekli a zapřeli Pána. Případají si jako zrádci, neschopní postavit se čelem k přítomným událostem a k budoucnosti, nevidí žádné východisko ze své situace a z kruhu iluzí, scházejí jim zatím znamení, která se začnou projevovat od nedělního rána, až se doví o tom, že hrob je prázdný a že Zmrtvýchvstalý se zjevil.

Sestoupení do pekel, 13. stol., klášter svaté Kateřiny na Sinaji

Po večeri nastal překotný zvrat nečekaných událostí, který je zaskočil, až oněměl. Zdá se, že předpovědi, které Pán několikrát opakoval před svým umučením, všechna zázračná znamení, která je udržovala při víře, láska kterou projevil při Poslední večeri, to všechno se dnes jeví, jako by bylo ztraceno.

Nicméně učedníci branou Bílé soboty nám pomáhají uvažovat o smyslu naší doby a čist průběh našich dnů, když poznáváme v jejich dezorientaci nostalgii a strach, které jsou charakteristické pro náš život ve scéně počátku třetího tisíciletí.

Ale tento den je také Mariinou sobotou. Ona žije v sl-

Franciszek Krudowski (1882): Ukládání do hrobu (Varšava)

VY SAMI BUĎTE ZNAMENÍM MÉHO KŘÍŽE

Noste ve svém srdci znamení Kříže, aby zde provždy přebývala láska, aby Kříž byl s vámi a já ve vás.

On musí být nejen ve vás, vy sami se musíte stát znamení Kříže, abyste byli viditelným znamení mé nekonečné lásky.

Dělejte všechno v tomto znamení, aby vaše konání bylo zařazeno do výkupné lásky na Kříži, která přivádí všechny stvořený život zpět do trojedinosti Boha, ze které je vám darován život, a která všechno tajemně nese a udržuje.

Nic nemůže a nebude žít věčně, co nenese a neuchováva znamení vykoupění a co tak není ukryto ve všeobjímajícím výkupném dění na Kříži.

Sestra Františka Marie od Ukřižované Lásky

zách spojených se silou víry. Bdi v důvěryplném a trpělivém čekání. Ví, že Boží předpovědi se splní božskou mocí, která křísí i mrtvé. Tak Maria silou svého ducha podpírá slabou naději roztrpčených a zklamaných učedníků.

S Marií Bílé soboty můžeme i my pojímat naše očekávání a naše naděje, víru prožívanou jako ustavičnou a namáhavou cestu k tajemství, abychom dokázali odpovědět s pravdou, nadějí a láskou na otázky, které v sobě nosíme: „Kdo jsme a kam směřujeme? Kam kráčí křesťanství a Církev, které milujeme?“

Také v sobotu doby, ve které se nacházíme, je třeba znovu objevit důležitost očekávání. Absence naděje je smrtelnou nemocí dnešního vědomí.

Jsmo v sobotě doby, která naznačuje absenci směru, čas, který jako by byl zadržán, ale přesto je to čas zasvěcený Božímu zásahu, i když Bůh mlčí a skrývá se.

Pro všechny tedy nastane osmý den, den návratu Pána Ježíše nikoliv vně, ale uvnitř historických protikladů. Nechejme se tedy inspirovat Velikonocemi a uvažujme o radosti apoštolů při jejich setkání s Pánem. *Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.*

Proti lhostejnosti, frustraci a deziluzi je třeba postavit naději založenou nikoliv na lidských kalkulacích, ale na Božích zaslíbeních.

Maria Bílé soboty vrhá světlo na úkol, který nás čeká a který nám byl svěřen Duchem Zmrtvýchvstalého. Jedná se o to, abychom ozařovali své okolí prostými úkony každodenního života bez přehánění, vnitřní radostí a pokojem, ovocem útěchy Ducha Svätého. Protože věřit Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, znamená pro nás být slovy i životem svědky naděje, která neumírá.

*Z Maria Auxiliatrice 4/2003
přeložil -lš-*

Jim Caviezel

Jim Caviezel, který ztělesňuje v Gibsonově filmu „Umučení Krista“ postavu Ježíše, navštívil v krátkém čase dvakrát Svatého otce. Při své druhé návštěvě mu děkoval za jeho velké svědectví víry, které se mu stalo velkým zdrojem inspirace.

Jak řekl Caviezel novinářům, měl na něho velký vliv papežův „Dopis umělcům“. Řekl, že není schopen říct, jak dlouho audience trvala. „Nedíval jsem se vůbec na hodinky. V takových okamžicích má člověk dojem, že se čas zastavil.“

Papež mu během návštěvy daroval růženec. Jak dokumentují fotografie, díval se Caviezel papeži dlouho do očí a držel jeho ruku. Mohl se posadit na křeslo vedle Svatého otce.

„Papež Jan Pavel II. je zcela zvláštní papež pro tuto dobu. Je to fatimský papež,“ řekl Caviezel a měl tím na mysli především papežovu mariánskou úctu. „Papež je mystik, který miluje Krista.“

O režisérovi filmu prohlásil: „Mel je velice katolický, myslím tím římskokatolický, nikoliv americko-katolický.“ A upřesnil: „Mnozí lidé a známé osobnosti se prezentují ja-

ko katolíci, aniž by dodržovali učení Církve, zvláště pokud jde o potraty a trest smrti.“

„Co myslíš, když vidíš tento film? Je snad protestantský nebo muslimský?“ položil Jim novinářům provokativní otázku. „To, co vidíme, je velice katolické, a to znamená univerzální. Jedná se o nadčasový film, který může zajímat všechny lidi.“

Představovat Ježíše ve filmu bylo pro něho hlubokým duchovním zážitkem: „Není možno zůstat před představovaným ve filmu lhostejným.“ Lhostejný postoj byl pro něho zcela vyloučený, protože pak by nemohl Ježíše věrohodně představovat. „Chtěl bych, aby lidé neviděli mne, ale Ježíše,“ vyznal se představitel novinářům.

Jeho vlastní duchovní zkušenost začala růžencem. „Růženec mě přivedl ke zpovědi a zpověď ke mši svaté, každý den. Pokaždé, když přijímám Eucharistii, cítím, že jsem ještě více v Kristu.“

Caviezel představil film skupině kněží na papežské akademie Regina Apostolorum.

Podle Zenit

SEX V MÉDIÍCH OVLIVŇUJE MLÁDEŽ

Vědecký ústav „Medical Institut for Sexual Helath“ (Lékařský institut pro výzkum sexuálního chování) uveřejnil studii, která se zabývala otázkou, jaký vliv mají obrazy prezentované v médiích na sexualitu a sexuální chování mládeže. Výsledek: „Nezjištěno.“ Je tragické, jak nedostatečné jsou znalosti o tom, co tyto obsahy znamenají pro děti a mládež. Studie pouze dokládá, že jen jedno procento lékařské a sociologické literatury za posledních 20 let se zabývá touto otázkou. „Víme, že děti jsou sexem zaplaveny,“ potvrzuje Joe S. McIlhane, ředitel ústavu. „Sexuální obrazy a obsahy mládež všude pronásledují. I kdyby chtěl, nemůže jim člověk uniknout.“ Mládež tráví před obrazovkou denně tři až čtyři hodiny. Každou hodinu vidí dítě sedm scén se sexuálním obsahem a deset procent těchto scén jsou soulože. Ředitel konstatuje: „Pumpujeme nesmírné množství sexu do našich domovů a dětských pokojů a nemáme přitom vědecké doklady o tom, co to s našimi dětmi udělá.“

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

hlubšího obsahu, který se ani nedá slovy vyjádřit.

Omezující rámeček rutinního naslouchání či čtení pašiji překročily dva druhy lidí: světci, kterým Ježíš umožnil spoluprožívat dopodrobna své utrpení, a věřící umělci, kteří byli povoláni k tomu, aby využili svého charismatu a podělili se s námi o svůj duchovní prožitek a zkušenost. Jedni i druhí boří naše salonní křesťanství, naše rutiny a zjednodušující a uhlazené šablony způsobem, který nám nemusí být příjemný a může nás dokonce přímo pobuřovat. Ovšem to, co se dělo o prvním Velkém pátku, nebyly uhlazené, ale pobuřující události. Stojí tu proti sobě do nebe volající vzpoura proti Bohu a nejvyšší míra rouhání na straně jedné, a proti nim hluboká tichost, pokora, poslušnost a láska Beránka, který sám sebe přináší v oběť. Bez zřetelného vědomí a zvýraznění těchto nejvyšších kontrastů není možno se náležitě přiblížit k tajemství pašiji. A je tu ještě jedna stránka dramatické události. Tou nejvíce zarážející a přímo drásavou je skutečnost, že pašije k nám nemluví jen o lidech, kteří „byli u toho“ před dvěma tisíci lety, ale přímo o každém z nás: já, ty, my všichni nejsme jen čtenáři či posluchači, ale spoluaktéry těchto udá-

lostí, a to, bohužel, na straně těch, kteří se Bohu rouhají, soudí ho, mučí a zabíjejí. Každý náš hřích se tímto drastickým a zcela necitelným způsobem dotýká přímo Božího Syna.

Mezi Křížovou cestou Paula Claudela a nejnovějším filmem „Umučení Krista“ Mela Gibsona je duchovní spřízněnost. Každý z nich nás po svém a svými prostředky staví velice ná-

zorně a nesmlouvavě před skutečnost našeho spolupodílu na Kristově umučení a smrti, a to nejen pouze v abstraktní rovině: Kristus umřel za naše hříchy, ale mnohem konkrétněji – každý náš hřích je ranou, kterou sami zasazujeme Ježíši Kristu, a to ranou tak krutou, že při ní stříká krev. Ježíš za mě umřel, protože sám chtěl, ale já sám jsem tím, kdo ho zapuzuje, soudí, mučí a zabíjí. Jestliže se takovému pomyšlení vyhýbáme, lekáme se ho a nechceme si je připustit, ukazuje to, že nechceme přiznat hříchu jeho skutečnou tíži a závažnost, a pak není divu, když se ho s opovážlivou lehkomyšlností dopouštíme.

Teprve když mám takovéto živé konkrétní vědomí o podstatě své viny, dostává v mých vlastních očích a v mém srdci zcela jinou váhu Ježíšovo nekonečné milosrdenství, zcela jinou tvářnost získá moje kajicnost, lítost a zkroušenost. Prosim pak Ježíše o něco více, než aby mě očistil, při čemž myslím více na sebe než na něho: aby mě zbavil nepříjemného pocitu z úspěšnosti a já se mohl cítit dobře, ja-

ko když matka přebalí dítě. Pak myslím mnohem více na něho, aby mi odpustil to strašné utrpení, které mu způsobují, a teprve pak s úžasem prožívám, jak se nade mnou smilovává a miluje

mě, ačkoliv jsem jeho mučitel a trýznitel. Gibsonův film nám staví nesmlouvavě před oči tuto skutečnost a žádá od nás odpověď. Působí na nás dokonce dříve, než ho vidíme. Kdo není ochoten dát onu odpověď, snaží se ospravedlnit sám sebe odmítavou kritikou, že se filmové pašije neodehrávají podle jeho představ.

-red-

Pohleďte na zraněné tělo, které leží na matčině klíně. Položila ho sem Otcova láska. Jako Ježíšovy rány odpočívají v klíně mateřské lásky, aby zde dosáhly slávy vítězství ve zmrtvýchvstání, tak i vy máte vkládat svá zranění do tohoto Bohem vyvoleného mateřského klína, který vás může přivést k záchraně a uzdravení, k velkému milosrdenství zmrtvýchvstalé Lásky trojjediného Boha.

Sestra Františka Marie

Vyšel jsem z věčnosti a jdu do věčnosti. Můj život na této zemi je pouze most. Nesmím se zde u ničeho zastavit. Musím vidět krásu země, protože Bůh ji stvořil k mé radosti. Mám milovat krásu lidí: Bůh na ně myslel od věčnosti, všechny volá jménem a jsou jeho. Když zůstanou cestou stát a nechtějí se odloučit od peněz a jmění, od lesku, pýchy a lásky, musím projít kolem nich vpřed a strhnout je na své cestě k věčnosti. Všemohoucí Bože, dej, abych dnes a nikdy nezapomínal, že moje cesta vychází z tvého Srdce a vede zpět do tvého Srdce. Že jsem stvořen nikoliv pro čas, ale pro věčnost.

Schmidt - Pauli

Pohleď na apoštoly a hlasatele víry, kteří opouštějí své rodiny a svou vlast a za nevýslovných námah a obtíží hlásají surovým a krutým národům požehnání milosti. Pohleď, jak jsou připraveni zpečetit pravdu radostné zvěsti svou krví a podle příkladu Spasitele prolít svou krev do poslední kapky, aby se jejich katanům stala semenem milosti a spásy.

Velký Bože, jak bychom při takových příkladech mohli skládat ruce v klín a pokládat za nepatrné to, čeho si svatí, osvícení nebeským světlem, tak velice cenili.

M. J. Scheeben

Další film zrozený z víry a modlitby

Brazilský film „Maria, Matka Božího Syna“ si získává srdce milionů

Gibsonův film není jediný, který dobývá lidská srdce. Po dlouhých modlitbách se splnilo přání Padre Marcela: natočil film s poselstvím plným naděje a víry nejen pro věřící, ale i pro ty, kteří mají k víře zatím daleko a které sužuje strach z nejistoty a násilí.

I když titul filmu mluví o Panně Marii, jsou všechny scény vybrané z evangelia kristocentrické. Kompozice filmu je zvláštní v tom, že jde o jakýsi dvojfilm a tím také o několik dvojrolí. Prolíná se tu geniálně brazilská současnost s palestinskou minulostí. Film začíná a končí melancholickou mariánskou písní portugalského původu, kterou zpívá stará selka. Pak přichází Maria se svou sedmiletou dcerkou, postiženou smrtelnou nemocí. Její cesta míří do města, kde si má vyzvednout diagnózu své dcery. Zastaví se v kostele, kde se s knězem dohodne, že dcera zůstane po dobu její cesty u pana faráře. Ten jí na ukrácení dlouhé chvíle vypráví o životě Panny Marie. Dítě, které o ní zatím nic neslyšelo, identifikuje Marii se svou matkou. Kněz sám pak vystupuje i v roli archanděla Gabriela ve scéně zvěstování. Následuje řada scén, ve které nechybí ani Ježíšovo pokušení na poušti, které má připomenout, že satan je skutečná osoba. Jediné scény, které se neopírají o evangelium, odpovídají na otázky děvčátka, co bylo s Marií po nanebevstoupení Páně. Tu se film opírá o knihu Bohočlověk Marie Valtorty. (Této knize připisoval P. Pio velký význam.) Film je zpracován bez filmových efektů a triků, s neobyčejně působivou prostotou a hudbou a je odpovědí na požadavek Jana Pavla II., který vyslovil papež v roce 1997 v přednášce pro kněze v Rio de Janeiru, aby nová evangelizace pracovala moderními prostředky sdělovací techniky. Brazilský tisk

hovoří o filmu jako o protiútok v kulturním boji katolické církve proti silnému mediálnímu působení svobodných evangelických církví, které disponují velkými finančními a mediálními prostředky a mají své zastoupení i v parlamentu a v senátu.

je určen těm nejchudším. Jako teologický poradce působil při natáčení filmu biskup Dom Fernando Figueiredo ze Santa Amaro, který spolu s P. Rossim často vystupuje v televizi. Vystupuje také ve filmu jako vizitátor farnosti P. Marcela.

Hlavní postavy brazilského filmu „Maria, Matka Božího Syna“ - Ana B. Cisneiros jako sedmiletá Jana, Giovanna Antonelli v roli Marie

Autor filmu P. Marcello Rossi, dnes nejpobulárnější postava v Brazílii, se již dříve představil jako charismatický autor hudby na CD. Jeho 6 CD dokázalo vydělat na rozpočet filmu (6,8 mil. BRC). Autor podepsal kontrakt s firmou Sony, která polovinu výtežku z CD i filmu věnuje na sociální projekt „Růženec“, který

P. Rossi, dříve učitel tělocviku, přivedl do lůna Církve již miliony duší. Jeho hudba je *eu-charistická, mariánská a věrná papeži*. Tento kněz svým všestranným působením zastavil odliv věřících z katolické církve. Jedna kopie filmu už překročila oceán: putovala do Vatikánu jako dar Janu Pavlu II. *-net-*

Ježíš k svaté Františce Marii od Ukřižované Lásky:

Přicházej často, aby ses mi klaněla, uctívala rány mého Srdce, přebývala v nich, děkovala a milovala. Musíte to všechno dělat spolu a jeden za druhého. Modlete se ve svaté Hostii k mému Srdci, k mému Srdci planoucímu láskou, ve kterém stále pulzuje mé utrpení a moje smrt za vás v obětující se lásce, kterou nese a živí láska k Otci.

Každá kapka z mých svatých ran je kapkou lásky, která je shromážděna v tomto Srdci, a oběti Otci se znovu stává pramenem lásky. Čerpejte milosti z tohoto nevyčerpatelného pramene mých ran, z mého otevřeného Srdce. Čím více si jich odnesete, tím více jich bude proudit z mého Srdce. Každá kapka obsahuje žár celé lásky, každá kapka může dát všechno, protože vstoupila do Srdce mého Otce. A váš Otec čeká jen na to, aby uzdravil a obnovil všechn nemocný a nezdravý život.

* * *

Mladí lidé, kteří tak lehce opouštějí víru, nemají potuchy, kolik utrpení to stojí ji znovu nalézt.

Paul Claudel

Náboženství ve veřejném životě

Francie je svědkem muslimských protestů proti novému rozhodnutí státu zakázat veřejné nošení náboženských symbolů ve státních školách. Jde o muslimské šátky, kterými se zahalují ženy. Stejně tak by ale nemohla do státní školy řeholnice v hábitu či student s křížem na krku. V Německu se nedávno rozčeřila hladina diskusí o rozhodnutí soudu, že ve třídě nemá být kříž jako náboženské znamení křesťanů. Snad si to můžeme vysvětlovat strachem starých Evropanů z přistěhovalých muslimů, kteří nosí svá náboženská znamení velmi viditelně a ostatní dostávají strach z jejich množství, nebo z možného napětí mezi náboženstvími. Snad z podobného důvodu se zatím nepodařilo do připravované evropské ústavy dostat ani zmínku o křesťanských kořenech Evropy.

Ale v minulých dnech zveřejnil i prezident České republiky svůj dopis ministru zahraničí, v němž oznamuje, že v žádném případě by nemohl podepsat uzavřenou smlouvu se Svatým stolicem, protože stát touto smlouvou nic od Vatikánu nezískává a ještě se zavazuje zachovat i v budoucnosti práva církve daná současnými zákony. Tady však nemůže jít o strach z muslimů. Co může být za těmi protináboženskými postoji? Mají něco společného?

Myslím, že ano. Především ukazují, že náboženství chtějí považovat za věc soukromou, která nemá místo ve veřejném životě. Laicistické argumenty stavějí na historických a kulturních zkušenostech z komunismu na Východě a individualismu na Západě. Dovolují si tolik, kolik jim dovolujeme. Proto svůj podíl na tom mají i sami věřící. V Evropské unii se ke křesťanství hlásí více než 70 % obyvatel. U nás je to jen asi třetina. Ale bylo by možné v demokra-

tické společnosti nerespektovat práva tak velkých skupin nebo je dokonce i utlačovat či urážet, kdyby měly dostatečné sebevědomí a měly skutečný zájem chránit a budovat hodnoty, kterých si opravdu váží?

Věřící se nepotřebují doprošovat žádných svých práv. Jestli podle své víry žijí, budují kulturu života a civilizaci lásky. Vnější duchovní hodnoty do veřejného života, a tak budují základ fungující společnosti. Zakládají rodiny a mají děti, bez nichž by společnost vymřela a neměl by ani kdo pracovat na důchody starých lidí. Věřící vychovávají své děti v lidi poctivé a slušné, respektující zákony Boží i lidské. Bez toho nemůže fungovat ani veřejná ekonomika. Dospělí křesťané cítí svou zodpovědnost nejen za sebe a svou rodinu, ale i za církev a za stát. Proto se angažují, dávají k dispozici své schopnosti a dovedou se slušně ozvat všude tam, kde se děje bezpráví a krivda. Významně se podílejí na péči o potřebné. To je hlavní zisk státu z toho, že v něm žijí občané duchovně vedení papežem.

Poslední události nám však kladou otázku. Jsme my věřící opravdu přesvědčeni o pravdivosti Božího slova a dovedeme na něm stavět tak, aby i okolní svět cítil užitečnost křesťanů? Není naše slabá věrnost Bohu důvodem k tomu, že se sami raději schováváme? Kdybychom dovedli lépe oceňovat to, co pro nás dělá Bůh, a měli lidi kolem sebe více rádi, nedělili bychom se s nimi o poklad víry a nerostl by i náš počet a náš vliv?

Ano, jsme na tahu a čeká se na nás.

arcibiskup Jan Graubner

*(Předneseno 28. 2. 2004
v rádiu Proglas)*

ÚSPĚCH PROTESTU

Protest indických křesťanů proti rozhodnutí vlády zrušit na Velký pátek sváteční klid, byl úspěšný. Tento den zůstává nadále v Indii ve státě Karnataka svátečním dnem. Na shromážděních a přednáškách požadovaly různé svazy a hnutí vysvětlení důvodů, proč byl svátek zrušen. Farnosti odesílaly protestní dopisy a arcibiskup Ignace Pinto se v této věci sešel s předsedou vlády. 2. března nakonec vláda prohlásila, že Velký pátek zůstane svátečním dnem. Ústřední indická vláda pokládá tento den za den klidu, ale uskutečnění záleží od jednotlivých místních vlád.

GIBSONŮV FILM JE TŘEBA VIDĚT

„Viděl jsem film a nenašel jsem v něm nic antisemitského,“ zdůraznil arcibiskup John Patrick Foley, prezident papežské rady pro sdělovací prostředky v rámci kongresu Kirche in Not. „Můj závěr z filmu je ten, že jsem spoluodpovědný za Ježíšovo utrpení. To je závěr, ke kterému musí dojít každý věřící, a nemůžeme vinu svalovat na jeden národ.“ Na otázku, zda není ve filmu příliš mnoho násilí, Foley odpověděl: „**Bičování nebylo pro Krista žádné potěšení. Vidíme jasně, jaká je cena našich hříchů a našeho egoismu.**“ Foley vyzval katolíky: „Podívejme se na tento film!“

Kardinál Edward Egan z New Yorku vyzval věřící své diecéze, aby tento film navštívili: „Je dobré vidět tento film, protože tento film nám vypravuje o největší modlitbě a největší oběti, jaká kdy byla přinesena.“

Podle průzkumu Gallupova ústavu 78 % těch, kteří viděli film „Umučení Krista“, prohlásilo, že film posilil jejich víru. 87 % zdůraznilo, že představované násilí je přiměřené poselství filmu.

Kardinál Josef Glemb se o filmu vyjádřil velice pozitivně. Dívák může získat lepší poznatky a pochopení pro Kristovo poslání. „Tento film hovoří o překonání nenávisti skrze lásku k nepřítelům.“

V Havaně se v těchto dnech několik kostelů proměnilo na kinosály, kde se promítá Gibsonův film. Podle kubánské biskupské konference vede film k vážnému duchovnímu zamyšlení a osobnímu setkání s Kristem. P. José Felix Pérez Rira prohlásil, že polemika kolem filmu je pokrytecká: „Není to žádné násilí, které by vyvolávalo další násilí, nýbrž naopak, vede k odpuštění.“

Hamburský arcibiskup Werner Thissen označil film „Umučení Krista“ za hodný doporučení. Podle jeho názoru je vhodné se na shlédnutí náležitě připravit. Film může znamenat velkou posilu ve víře, protože staví věřícímu před oči celou tíži trestu, který Ježíš vzal na sebe.

Kath-net

Zde se slévají všechny proudy lásky

Pohleďte na kříž, pohleďte na mé otevřené Srdce. Je to zjevení veškeré lásky. Je to tajemný střed veškeré lásky. Do tohoto Srdce vložil Otec vtělené milosrdenství. Zde se stékají všechny proudy lásky. Z tohoto srdce tryskají prameny lásky.

Pohleďte na Srdce věčné lásky. Tento kříž objímá ve své šířce a délce, ve své výšce a hloubce všechno. Objímá nebe a zemi, viditelný i neviditelný svět. Uzavírá v sobě veškerou lásku. Roztahuje paže svého Srdce ke všemu, co bylo, je a bude. Je to znamení veškeré víry, veškeré naděje a veškeré lásky.

Sestra Františka od Ukřižované Lásky (Boží láska a Ježíšovy rány)

* * *

Podstata nespočívá v tom, mnoho myslet, ale mnoho milovat. Bůh se nebude ptát: „Co ses naučil?“, ale „Jak jsi žil?“

Terezička z Lisieux

PAPEŽ PIUS XII. (11)

Císař byl zase roztomilost sama a choval se k nunciovi jako k sympatickému člověku, když mu tento připomínal papeži už dříve dané, ale dosud nesplněné sliby o zastavení deportace Belgičanů do Německa.

Sotva hostina skončila, Pacelli odcestoval zpět do Mnichova, aby odtud informoval Řím, a to kriticky. Kardinál Gasparri, státní tajemník poznamenal: „Jako obvykle Jeho Svatost, na niž udělala dojem brilantní britkost Pacelliho projevu, souhlasila s jeho názorem.“

Pacellim vyvolaná jednání o formulování německých podmínek míru se utvářela stále obtížněji. „Čtyři týdny uplynuly a ještě žádná odpověď do Vatikánu, to je nezdvořilě vůči starému pontifikovi,“ nečitelně napsal Vilém vedle svého I. R. (Imperator Rex) pod první návrh, který mu říšská vláda předložila.

Uprostřed těchto jednání, při nichž se soupeřící proudy stále více rozčilovaly nad vyřízením jádra otázky – Belgie, vybuchla 14. července zpráva o pádu Bethmanna Hollwega.

Nebylo Pacelliho záležitostí pátrat, proč byl kancléř svržen: jeho starostí bylo dozvědět se, jaké stanovisko asi zaujme nový říšský kancléř Michaelis k probíhající mírové akci papeže.

Tomuto jako nepopsaný list ještě neznámému kancléři tedy předal Pacelli 24. července mírový návrh papeže v sedmi bodech, z nichž čtvrtý, rozhodující bod, zněl:

„Anglie vrátí německé kolonie. Německo vyklidí: a) obsazené francouzské území, b) obnoví znovu nezávislost Belgie. Vojenská, politická a ekonomická neutralita Belgie bude pak společně garantována Německem, Velkou Británií a Francií.“

Nuncius počítal s tím, že s těmito návrhy by měl nový kancléř souhlasit, tím spíše, ... že se ve všech bodech kryly s právě

teď přijatými usneseními říšského sněmu.

Ale Michaelis byl zvláštním způsobem rozhodný nástupce nerozhodného Bethmanna Hollwega. Řekl sice „ano, ano“, myslil však „ne“.

Jeho taktika od prvního dne kancléřství spočívala v tom, že proti vůli většiny říšského sněmu a proti přání císaře otálel tak dlouho s odpovědí papeži, až by se naskytla příležitost přesunout vinu za ztroskotání mírových jednání na mocnosti Dohody. Je to, jak se později prokáže, Michaelisem nejdůsledněji sledovaná taktika.

Avšak čím pomaleji Michaelis postupoval, tím netrpělivěji naléhal papež.

Na 1. srpen 1917, kdy uplynuly tři roky od začátku první světové války, připravil papež velkou mírovou výzvu ke státníkům mocností vedoucích válku. 7. srpna, v den začátku konference Dohody v Londýně, Pacelli stále ještě neměl v rukou Michaelisem slíbenou odpovědní notu. Papež proto čekal se svou mírovou výzvou až do 14. srpna. Potom se Benedikt XV. domníval, že už nesmí déle čekat.

Národy pozorně poslouchaly. Co oznámil muž ve Vatikánu, znělo jako vysněné přání: „Na místo materiální síly zbraní ať nastoupí morální moc práva...“

Pacelli, strachující se, doufající a modlící se, seděl u svého psacího stolu na mnichovské nunciaturě a čekal na příchod novinových komentářů. Brzy se už před ním začaly kupit. Jak Pacelli zjistil, téměř všechny přinášely smutné komentáře: „Naše mise byla nepochopena. Naše motivy podezřelé.“

Noviny „Deutsche Tageszeitung“ napsaly:

„Velkou měrou je pravděpodobné, že podnět... vyšel z Velké Británie do Vatikánu... V. Británie se pokusila využít touto cestou německé měkkosti, politické zaslepenosti a touhy po mí-

ru, aby vechnala Německou říši do bankrotářského míru.“

„Kreuzzeitung“ napsaly:

„Papežova nota představuje vážné nebezpečí a není žádným podkladem, na němž by mohl vyrůst pro nás jakkoliv snesitelný mír.“

„Petit Parisien“ napsaly:

„Papežova nota byla napsána podle našeptávání německých a rakouských prelátů a po rozsáhlé korespondenci s německými a rakouskými diplomaty.“

„Tägliche Rundschau“ napsaly:

„Papež opustil vysokou hlásnou věž nestranného mírového soudce a snížil se k válečnému štvání se zřetelným straněním našim nepřátelům.“

Papežské noty se zmocnila na obou stranách válečná psychóza. Copak bylo tak těžké uvěřit, že papež touží po míru, aby byl konečně klid? Pacelli byl nešťastný, ale ještě si nezoufal. Chtěl si vyžádat radu od mužů, kteří měli u církve důvěru.

Také oni mu potvrdili, že Michaelis drží v ruce trumf, který by sám mohl přesvědčit svět o poctivosti německé touhy po míru: jednoznačné prohlášení vlády o tom, že je Německo připraveno obnovit nezávislost Belgie. Na takové prohlášení bylo sice už pozdě, ale ještě ne zcela pozdě.

Michaelis řekl mnoho slov – v říšském sněmu, ve vládě. Mluvil o mírové nótě, jak „on by ji chápal“, a utápěl se v diskusích

o podrobnostech. Zkrátka, dělal všechno, aby se neudělalo nic.

Proč? Protože byl nabádán, aby nepřipustil raději žádný mír, než aby připustil mír papežský.

Kým? Svým svědomím? Svým pro naše dnešní chápání nepochopitelně zúženým náboženským postojem v politických otázkách? Údajnou vazbou kancléře Michaelise na organizaci, která v Prusku působila ve vztazích od Hohenzollernů až po nejvyšší státní úředníky – Evangelický spolek?

Ve výroční zprávě Evangelického spolku z roku 1917 můžeme číst:

„Když jsme se dozvěděli o pokusech papeže zprostředkovat mír, položili jsme si otázku, zda bychom se mohli pokusit nějakým projevem nebo jinými prostředky probudit furor protestantů (protestantský hněv) proti vměšování papeže do mírových jednání.“

Bylo více projevů, které byly řízeny „spolkem“. Tak například Albrecht hrabě Stollberg – Wernigerode, člen pruské panské sněmovny, napsal otevřený dopis papeži a vyvracel v něm bod za bodem papežské mírové návrhy:

„Ne právo před silou, nýbrž ten nejmocnější rozhoduje o právu..., proto je odzbrojení nepřijatelné..., proto Belgie nevyklidíme..., proto Alsasko – Lotrinsko zůstane německé.“

A poslanec říšského sněmu, evangelický farář D. Traub, hovořil na jednom vystoupení vlastenecké strany proti „papežově zájmové politice“:

„Ne hrůzy války, nýbrž mírová poselství jsou největším pokušením. Proč přichází papež právě nyní se svou nabídkou zprostředkování? (...) My Němci nepotřebujeme žádné zprostředkovatele míru. Proč bychom měli přijmout zrovna v jubilejním roce reformace mír z papežské ruky?“

(Pokračování)

Občanské sdružení CENAP ve spolupráci s Centrem pro rodinu Ostrava pořádá v Ostravě 30. 4. 2004 od 10 do 16 hod. doškolovací seminář zaměřený na téma „PŘIPRAVUJEME NA MANŽELSTVÍ“. Seminář je určen všem, kdo se zabývají problematikou výchovy k rodičovství a krátkodobou a dlouhodobou přípravou na manželství – na školách i ve farnostech. PŘIJĚTE SE S NÁMI PODĚLIT O SVÉ ZKUŠENOSTI A NAČERPAT DALŠÍ PODNĚTY PRO SVOU PRÁCI.

Chceme se věnovat těmto okruhům: sexuální a rodinná výchova dospívajících, sexualita před manželstvím, otázky společného bydlení před manželstvím, význam manželství; dále chceme i společně diskutovat, o čem všem v rámci krátkodobé přípravy na manželství hovořit.

Informace a přihlášky: CENAP, Poradna pro ženy a dívky, Hybešova 40, 602 00 Brno, tel./fax: 543 254 891, tel: 543 331 470-2, e-mail: cenap@volny.cz, www.volny.cz/cenap.

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE NA STARÉM BRNĚ:

8. 4. – ZELENÝ ČTVRTEK – mše svatá na památku Večeře Páně v 18.30 hod., příležitost k adoraci do 21.00 hod. ● 9. 4. – VELKÝ PÁTEK – křížová cesta v 15.00 hod., velkopáteční obřady v 18.30 hod. ● 10. 4. – BÍLÁ SOBOTA – VELIKONOČNÍ VIGILIE v 19.30 hod. ● 11. 4. Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ (neděle) – mše svatá v 7.30 – 9.00 – 11.00 a 18.30 hod. ● 12. 4. VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ – mše svatá v 7.30 – 9.00 – 11.00 a 18.30 hod.

MUSLIMOVÉ A KATOLÍCI JSOU NÁBOŽENSKY HORLIVĚJŠÍ NEŽ ANGLIKÁNI

Ve Velké Británii navštěvuje více muslimů své mešity než anglikáni své chrámy. Asi 930 tis. muslimů navštíví alespoň jednou týdně mešitu, u anglikánských věřících to činí 913 tis. Katolíci jsou horlivější: 1,5 mil. jich navštěvuje nedělní bohoslužby. Referuje o tom ředitel křesťanské výzkumné společnosti Peter Brierly.

Velká Británie má 58,8 mil obyvatel. Muslimů je z toho asi 1,8 mil, tj. 3 %. Katolíků je 5,7 mil., tj. 9,7 %. Nevěřících 16,4 mil (28 %). Zbytek tvoří sekty, hinduisté, budhisté a židé.

JUBILEUM PAPEŽSKÉ AKADEMIE PRO ŽIVOT

Ve Vatikánu se konalo valné shromáždění Papežské akademie pro život, která současně slaví deset let svého trvání. V úvodním zasedání přednesl jeden kardinál žádost, aby byl zahájen proces blahorečení francouzského genetika Jérôme Lejeune, který byl jejím spoluzakladatelem a prvním předsedou. Lejeune je příkladem věřícího vědce, který hrdinně prožíval svou víru především na poli bioetiky. Lejeune identifikoval Downův syndrom jako chromozomální odchylku. Velmi podporoval vznik Akademie pro život. Jak řekl Jan Pavel II., jeho život byl závěti na ochranu lidského života.

KATOLICKÁ CÍRKEV V RUSKU ROSTE „NA KMENI ATEISMU“

Biskup Clemens Pickel z diecéze Saratov prohlásil, že katolická církev je v Rusku ve fázi znovuzrození. V jeho diecézi, která je větší než celé Německo, je nyní 40 kněží a 50 sester. „Mám dojem, že skáčou z místa na místo jako hasiči. Je přitom obtížné vytvořit nějaký systém. Katolická církev roste nikoliv na úkor někoho jiného, ale roste na kmeni ateismu.“ Nyní je v jeho diecézi 25 000 katolíků. Z bývalé katedrály je kino. Byla vybudována nová, která má místo pro 100 věřících. První, kdo přicházejí do Církve, jsou mladí lidé, za nimi teprve rodiče. Na setkání mládeže, která biskup organizuje, dojíždějí mladí po 20 až 30 hodinách cesty.

Liturgická čtení

Neděle 4. 4. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
Odp.: 2a (Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?)
2. čt.: Flp 2,6-11
Ev.: Lk 22,14-23,56

Pondělí 5. 4. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
Ž 27(26),1.2.3.13-14
Odp.: 1a (Hospodin je mé světlo a má spása.)
Ev.: Jan 12,1-11

Úterý 6. 4. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.)
Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Středa 7. 4. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
Odp.: 14c.b (Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.)
Ev.: Mt 26,14-25

Čtvrtek 8. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (Kalich požehnaní je společenským krve Kristovy.)
2. čt.: 1 Kor 11,23-26
Ev.: Jan 13,1-15

Pátek 9. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.)
2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
Ev.: Jan 18,1-19,42

Sobota 10. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
Odp.: 5b (Země je plná Hospodinovy milosti.)
2. čt.: Gn 22,1-18
Ž 16(15),5+8.9-10.11
Odp.: 1 (Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.)
3. čt.: Ex 14,15-15,1
Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18
Odp.: 1a (Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznesený.)
4. čt.: Iz 54,5-14
Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b
Odp.: 2a (Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.)
5. čt.: Iz 55,1-11
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)
6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (Pane, ty máš slova věčného života.)
7. čt.: Ex 36,16-17a.18-28
Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
Odp.: Ž 42(41),2 (Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!)
nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)
anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (Svoř mi čisté srdce, Bože!)
Epištola: Řim 6,3-11
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: Aleluja, aleluja, aleluja.
Ev.: Lk 24,1-12

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	4. 4.	5. 4.	6. 4.	7. 4.	8. 4.	9. 4.	10. 4.
Antifona	413	413	413	413	413	441	457
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	413	413	413	413	413	441	457
Antifony	417	422	426	431	435	442	458
Žalmy	921	936	950	965	981	442	458
Kr. čtení a zpěv	418	422	427	431	435	445	460
Antifona k Zach. kantiku	418	423	427	431	435	446	460
Prosby	418	423	427	431	435	446	460
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Modlitba během dne:							
Hymnus	414	414	414	414	414	447	461
Antifony	415	415	415	415	415	447	462
Žalmy	926	940	955	971	987	448	462
Krátké čtení	419	424	428	432	436	451	465
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Nešpory:							
Hymnus	412	412	412	412	412	438	466
Antifony	416	420	425	429	433	439	466
Žalmy	916	930	945	960	976	992	466
Kr. čtení a zpěv	416	420	425	429	433	439	468
Ant. ke kant. P. M.	416	421	425	430	434	439	469
Prosby	417	421	426	430	434	439	469
Záv. modlitba	419	419	423	428	432	440	474
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	440	1242

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

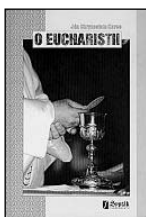
Ján Chryzostom kardinál Korec:
O EUCHARISTII

„... Ježíš věděl, co bral při Poslední večeři do ruky, když bral chléb. Držel v rukou zem a lidství, žehnal oráči, matce i rodinnému stolu, držel v ruce Boží požehnání a sílu života. A pozdvihl to všechno do nové výšky a vytvořil nové zdroje Božího života...“

Ve 22 kapitolách autor objasňuje význam Eucharistie v církvi jako tajemství připravovaného Otcem od věků, dotýká se i věčného „proč právě chléb a víno“, předkládá naléhavost ovoce lásky na kříži. Vysvětluje, jak při zpřítomnění Ježíšovy oběti dochází ke „sjednocení veškeré lidské práce, kterou smí věřící člověk spolu s knězem zvedat jako bílou hostii k nebesům, jako souhrnný obraz tohoto světa, který vznikl z čistých Božích rukou.“

Kniha přináší množství podnětů k rozjímání.

Vydavatelství Sypták, váz., A5 zvětš., 228 str., 224 Kč

Ján Chryzostom kardinál Korec:
TAJEMSTVÍ JEŽÍŠOVA VZKŘÍŠENÍ
2. svazek edice Prameny víry

Korcovo dílo je jedno z těch, která odpovídají na obnovený zájem o tajemství vzkříšení Pána v posledních desetiletích. Teologie zdůrazňova-

la zmrtvýchvstání jako důkaz Kristova božství. Korec zkoumá vzkříšení jako nevyčerpatelné tajemství spásy. Pečlivě konfrontuje zásadní novozákonní sdělení i pouhé zmínky, zaníceně buduje v čtenáři neotřesitelnou jistotu o zmrtvýchvstání Pána v jeho lidství, aby ho pak dovedl k pravému plodu Kristovy oběti: „Propast mezi učedníky a světem – to je přítomnost nebo nepřítomnost lásky... V osobním styku lásky se stane z dvojice jednota... Kristus je vrchol, kulminační bod – dál se jít už nedá. Žádný plnější člověk se už neobjeví. Bůh již neuskuteční žádnou plnější lidskost.“

Čtenář si po přečtení může říct s Kleofášem: „Což mi nehořelo srdce...?“

Vydavatelství Sypták, brož., zúž. A5, 164 str., 178 Kč

Raniero Cantalamessa:
EUCHARISTIE - NAŠE POSVĚCENÍ
TAJEMSTVÍ POSLEDNÍ VEČEŘE
Z italského přeložila Terezie Brichtová OP

Autor, dlouholetý osvědčený papežský kazatel, v bohatě členěném textu vykládá posvátné pravdy na biblickém základě, zužitkovává moudrost Otců církve, světců. Přitom je zcela otevřený, osobní a právě tak ladí i své čtenáře, aby všichni „v čekání a angažování“, podávající rozum i srdce, „byli napojeni jedním Duchem“.

Karmelitánské nakladatelství,
brož., 182x116 mm, 154 str., 2. vydání, 119 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzercce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.